

lahko prišli prek potoka“. — Kmalu pride ženska do brvce, počasi stopi na njo, opiraje se varno na leskovico. Skrbipolna gleda Ljuboslava, kako revica polagoma korači čez dereči potok; ko pa pride do srede — o joj! — opoteče se! — in hipoma pogoltnili so jo z detetom vred srditi valovi!

Ljuboslava omedli; al le za en trenutek; koj namreč se zopet zavé. Zagledaje ženskino obleko, katero so bili valovi višknuli na površje, ne pomišlja tudi za trenutek ne, ampak spusti se v jadernem teku čez strmi klanec k potoku. Utopljenko zopet so bili pogoltnili valovi, — nobenega sledu ni bilo o njej! Zdaj se pokaže nad valovi glavica otročičeva, ktereja je mati v naročju nosila. Tega trenutka ne zamudi Ljuboslava, ročno plane sred potoka in zagradi otročeta za krilce. Al preslaba je bila njena moč, da bi bila zmogla raztogotene valove; — divji potok spodbije tudi njej noge! Toda angelj Božji jo je očitno varoval. Pri popolni zavesti, otročiča z eno roko drže zgrabi srečno z drugo neko vrbovo vejo, krčvito se je poprime, ter presunljivo milo in na ves glas začne kričati: „Oče! — Oče! Na pomoč!“

Oče stopi ravno iz hrama. Slišavši klic ugleda ob enem tudi strašni prizor in silno smrtno nevarnost, v kateri se nahaja njegova prisrčno ljubljena edinica. Ko blisk plane v dolino — bil je res zadnji čas. Ljuboslavo so bile že zapustile moči, potonjevala je že; le njeni krasni dolgi lasje so še kazali očetu sled nesrečne hčerke.

Smrtna nevarnost dá človeku neznan pogum. Tudi oče Vilnevič ne zmeni se za dereči potok, ne za pogubljivo silo, ampak zapraši se v vodo in srečno izvleče Ljuboslavo na suho, ktera je k očetovemu nepopisljivemu začudenju držala omedleno dete v svoji roki. Komaj oče prispé na suho in odloži utopljenki, že ugleda drugo ženskino truplo, ki so ga togotni valovi vzdignili na površje potokovo. Tudi le-to hoče junaški moč rešiti, in res, srečno tudi njo izvleče in odnese na breg.

„Oče, oče, odpustite!“ — prosi Ljuboslava, ko se je zopet zavedla; „hotela sem rešiti tej ženski življenje, ko sem jo videla pasti z otrokom v vodo; odpustite mi, da sem vam prizadjala tolik strah!“ Oče sam svojim lastnim očem ni verjel, kaj se krog njega godi. Neustrašenost in brihtnost Ljuboslavina še le ga nekako predrami; vzajemno začneta potem vtopljeno žensko oživljati in brihtati, al vse je bilo zastonj; — angelj miru za vselej jej je bil zatisnil oči. — Bolj srečno jima je šlo človekoljubno delo pri oživljanju otročička izpod rok, rešila sta detetu, mali plavooki deklici, ljubo življenje.

(Dal. prih.)

Razne novice.

* Kmalu bode vsa Evropa magjarska! — Čujte, kako. Aleks. Fényes, dopisajoči član magjarske akademije, naštel je 1864. leta nič manj ko 6 milijonov in 292.100 Magjarov in to v kraljevini ogerski 5 milijonov in 314.200, v Erdelji 832.000, na Hrvaškem, v Slavoniji in Krajini 40.000, v Bukovini 15.000, na Dunaji (Beču) 50.000, v Rumuniji 40.000. Ako te številke resnica bile že 1864. leta, bode v kratkem vsa Evropa magjarska.

Dopisi.

Iz Maribora se piše „Danici“ med drugim to-le: „Naj vam povém, kar se je tukaj nedavno zgodilo, in boste videli, da v resnici najgrši divjaštvo razsajati začnjenja. — Mariborska slovenska čitalnica si je napravila bila veselico v prijazni dolini pod Pohorjem v Hočki

fari. Kakor v enacih priložnostih, se je tudi tukaj popevalo, napivalo in govorilo. Na večer, bilo je že temno, ko pridejo čitalničarji, mirno in veselo damo gredé, iz vasi na veliko cesto, počí pištola in iz obeh strani letí kamenje po gôstih, in kmalu prideró, kot živi razbojniki, nasprotnne stranke hudobneži in začnó mahati po čitalničarjih, katerih ni bilo veliko, in si kaj tacega niso še misliti mogli, in so brez orožja, brez vse obrambe bili! Lažnjivka Mariboržanka pa vzame v svoje umazane predale dopis o tem, ki pravi, da so nekteri bolj olikani Hočjani svojo nevoljo nad slovenskimi prenapetneži s pretepom pokazali!!

Iz slov. bistriške okolice na Štajarskem — piše „Slov. Gosp.“ pošten slovensk kmet med drugim o nemškutarskem shodu 30. maja to-le: „Slišali družega nismo, ko v čast klicati: „Hoch! hoch!“ Čudno se mi je zdel ta klic; toraj vprašam soseda, kaj to pomeni? On mi razjasni, da „hoch“ pomeni „visoko“ ali „gor“, — to je: „Nemci gori“, „Slovenci pa doli!“ Ne vem, ali mi je moj sosed resnico povedal, ali se je le šalil z menoj. To kričanje me je dolgočasilo, toraj odidem in se še le vrnem ob petih, na katero uro je bil napovedan občni shod in h kateremu so vabili nas kmete, naj le vsi pridemo v prav obilnem številu. Pa to vabljenje je bilo brez vspeha; naši kmetje bodo obiskovali slovenski tabor, ktereja si vsi želimo, med nasprotnike naše slovenščine pa jih ni bila volja se mešati. Kmečkih poslušalcev toraj pri shodu ni bilo čez 20, vseh menda ne dosti čez 400, med njimi tuji gostje, nekoliko domačih in kakih 100 hlapcev in dekel iz mesta. Štirje žandarji z bajoneti so stražili. Od govorov Vam nič ne morem povedati, ker so bili večidel nemški. Le en gospod, pozvedel sem, da nek cesarsk uradnik iz Celja govoril je slovensko in razkladal ljudem, da se ne sme in ne more napravljati nova slovenska kronovina. Zakaj da ne? ni dokazal. H koncu stavil je to-le čudno vprašanje: Ali hočete Štajarci ostati, ali hočete Kranjci biti? Po tem vprašanji so vpili Nemci: „Ne, ne, Štajarci hočemo ostati!“ Čudil sem se temu bedastemu vprašanju, kajti dozda še res nisem vedel, da se stvar okoli tega suče, ali bi se mi za naprej Kranjci imenovali ali Štajarci. Ker je ta možicelj slabo podučen, toraj mu povem, da se na naših slovenskih taborih vprašanje tako-le stavi: „Ali hočete vsi Slovenci, Štajarci in Kranjci, Korošci in Primorci, zedinjeni biti v eno slovensko kronovino?“ Nikogar na Kranjskem še niso nikoli vprašali: „ali hočete Kranjci ostati, ali Štajarci postati?“ — Iz tega se pač vidi, da poštenja pri tacihi ljudéh nikjer ni, le zvijača je vse!

Iz doljnega Štajarskega. — V opravkih po Trbovljah potovaje sem pri gosp. Janezu Cajhen-u prenočil, kar mi pokaže delo svojega uma in lastnih rok, namreč orglje z dvema spremembama brez meha. Prav zelo so me zanimivale te orglje, ko je na-nje igral, pa tudi njegov sin Nace, še le komaj 13 let star, tako, da bi ta fantič kakemu učitelju za orglarja dobro služil. Bl. W-r.

Od savinske doline pri Celji 6. rož. B. W. — 17. dan u. m. se je mnogo od sladkega vinca nasrkanih fantalinov sprlo tako, da je velikega posestnika Janeza Ribiča, po domače Ocvirka, 24 let stari sin z nožem pod pazduho bil sunjen v pljuča tako, da je 27. dne u. m. žalostno smrt storil. Slišimo, da tudi v braslovški fari se je 27. dne u. m. enaka nesreča pripetila. Vzemite si mladenči to žalostno prigodbo v resno svarilo in pomislite, da se taka nesreča lahko zgodi vsacemu, ki se v prepir in boj spušča!

Iz Trsta 3. junija. — V nedeljo 6. dne t. m. ima biti v rojanski čitalnici glavni zbor, v katerem se ima